

Ik heb je

Ik heb je lief
Ik heb je leven
Ik heb je lief
Ik heb je even

Ik heb je
Ik had je
Voor altijd mijn schatje
Ja, altijd

© Pascal Kuiper, 2016

IK heb je

Pascal Kuiper

Met dank aan iedereen die heeft geholpen om dit boek beter te maken.

Schrijver	Pascal Kuiper
Coverontwerp	Pascal Kuiper / Mijnbestseller
Foto	Christopher Campbell / Unsplash
ISBN	9789463181440
© Pascal Kuiper, 2016	

Proloog - mei 2015

Soms begrijp ik mezelf niet. Ik heb het zelf afgesproken, maar als ik eerlijk ben, zie ik op tegen het uur dat gaat volgen. Ik ben op weg naar de plek in mijn geboortestad die ik het meeste haat en dat is nog zacht uitgedrukt. In hoog tempo fiets ik richting de Dreven. Het miezert en ik heb haast om het achter me te kunnen laten. Twee extra redenen waardoor ik me onrustig voel. Gedachteloos sla ik rechtsaf door het park. Het is niet de meest logische route, maar toch moet ik vandaag omrijden. Luna staat waarschijnlijk al op me te wachten, maar ik stop even op het bruggetje. Ik stap af en raak de reling aan, ongeveer op de plek waar we toen hebben gestaan. De brug is in de voorbije jaren vernieuwd. Het is niet meer onze brug, maar gevoelsmatig zal het altijd onze plek blijven. Ik voel me steeds zwaarmoediger worden. Als ik nu niet ga, weet ik zeker dat ik weg zal blijven. Met tegenzin stap ik op en vervolg mijn route.

Als ik bij de begraafplaats aankom, zie ik een vrouw staan wachten met haar rug naar me toe. Ze heeft een zwarte lange jas aan en boven haar hoofd houdt ze losjes een witte paraplu met een soort kanten motief. Ik zie haar gezicht niet, maar weet dat zij het is: Luna, mijn beste vriendin voor even.

Na alles wat er gebeurd is, zijn we elkaar bewust uit het oog verloren, maar door de reünie van gisteravond hebben we elkaar herontdekt. Nu staan we hier om samen naar het graf van Adam te gaan. De jongen die nog altijd zo belangrijk voor mij is. Ze draait zich om en ik herken haar vriendelijke gezicht. Ik blijf me er over verbazen dat ze nauwelijks is veranderd. Luna is een vrouw waar ik, ondanks alles wat er gebeurd is, een warm gevoel van krijg. Ik begroet haar met een 'Hoi' en uit beleefdheid geef ik haar drie ongemakkelijke zoenen. Verder hebben we elkaar niks te vertellen. Zonder nog iets te zeggen gaan we naar onze bestemming.

De stilte wordt alleen verbroken door het geknars van de kiezelstenen. Samen lopen we langs de verhalen van de mensen die hier liggen. Ik ben sinds de dag van de begrafenis slechts één keer naar het graf geweest, maar ik weet nog precies waar

we moeten zijn. Ik hou de vaart erin in de hoop dat het dan sneller voorbij is. Luna doet haar best om me bij te houden, maar het kost haar moeite. Wie gaat er dan ook op hakken naar een begraafplaats?

We komen in de buurt. Ik kan het graf precies uittekenen. Helemaal van wit marmer met glazen kubussen die zijn gevuld met herinneringen aan hem. In de grootste liggen zijn voetbalschoenen met een voetbal. Verder is er één gevuld met trofeeën en medailles die hij bijna allemaal zelf heeft gewonnen en de laatste bevat foto's van Adam met zijn familie. Dit lijkt te vertellen wat Adam voor jongen was, een sportief familiemens. Het is slechts een deel van de waarheid.

In de verte zie ik het graf opdoemen. Als we dichterbij komen, zie je overduidelijk dat de tijd niet goed is geweest voor zijn laatste rustplaats. Adam is ondertussen langer dood dan hij heeft geleefd. De kubussen zijn wit aangeslagen en bevatten sporen van zand en aarde. Naast de hoofdsteen staan twee vazen, waar verdorde rozen in staan. Ik voel woede in me opkomen door de troosteloze aanblik. Als we dichtbij genoeg zijn, zie ik de vergeelde foto's. Ondanks alle vervaagde beelden herken ik de jongen ogenblikkelijk, want voor mij is Adam nooit vervaagd. Daarin is hij nog steeds zo glashelder als de kubussen ooit waren.

Naast me begint Luna zacht snikkend te praten: 'Weet je dat ik nog vaak aan hem denk. Dan vraag ik me af hoe hij nu zou zijn geweest of we elkaar nog zouden herkennen, maar het is steeds minder vaak. Het is allang niet meer dagelijks, zelfs niet meer wekelijks. Het vergaat, net als alles hier. Iedere keer als ik dat beseft, krijg ik een beklemmend schuldgevoel.'

Ik weet niet hoe ik moet reageren. Haar woorden raken mij, maar juist omdat ze onecht voelen. Ik ben nog steeds boos om wat ze me heeft aangedaan. Toch pak ik haar arm om troost te bieden, maar zij wil meer. Ze draait zich om en trekt me naar zich toe voor een knuffel. Dan knapt er ook iets bij mij: 'Als ik eerlijk ben heb ik hier niks te halen. De herinneringen die ik hier heb zijn van het verdriet. Twee meter onder de grond ligt een kist gevuld met botten en de restanten van kleding. Ongetwijfeld heel mooi en duur en met zorg uitgezocht door zijn moeder. Wat hier ligt, is vergaan, is teruggegeven aan de

natuur.' Ik val even stil en denk terug aan mijn tussenstop. 'Toen we net een paar maanden samen waren, ging hij met een deel van de klas naar Parijs. Daar heb je ergens een brug met allemaal hangsloten. Het idee is dat je samen met je geliefde een slot aan het hek hangt en de sleutel in het water gooit, zodat je voor altijd vast met elkaar verbonden bent. In het park had je een bruggetje met daaraan ook een slot. Hij had het voor ons gekocht in Parijs. Als ik me dichtbij hem wil voelen, is dat de plek waar ik heen ga. Dat is voor mij een plek met betekenis. Dit is een plek met een steen en dorre bloemen, omdat de mensen die voor hem belangrijk waren, steeds minder vaak komen.'

Ik kan merken dat Luna niet weet wat ze moet zeggen. Misschien wil ze me troosten met woorden, maar voor haar is hij het verdriet van een verbroken eerste liefde: 'Dat weet ik nog. Ik was met hem bij die brug in Parijs. Toen hij daar een slot kocht, voelde ik me een prinses. Ik had mezelf overtuigd dat hij me terug wilde, maar hij had hem zogenaamd nodig voor thuis. Dat was het moment dat ik beseftte dat het tussen ons definitief voorbij was. Een hartvormig slot heb je thuis niet nodig. Ik was woest en verdrietig, maar ik durfde het toen niet te laten blijken. Wat als ik me vergist had. Op de terugweg heb ik toch maar gevraagd of we nog toekomst hadden. Hij probeerde de boodschap zo zacht mogelijk te brengen, maar het kwam hard aan. Ik dacht toen al dat er een ander was. Ik wist zelfs dat jij het was, maar ik wilde het niet geloven. Totdat ik jullie samen zag en ik het niet langer kon ontkennen. Toen werd ik boos en wilde ik je de pijn laten voelen die jij mij liet voelen.'

Allebei in onze eigen gedachten verzonken, blijven we nog even staan. Luna geeft woorden aan haar gedachten: 'En moet je ons nu eens zien. Wij staan hier en hij ligt daar.'

Maandag 10 Oktober 1994

De wonden zijn de afgelopen maanden geheeld, maar de littekens zijn de blijvende herinnering aan een periode van dagelijkse scheldwoorden, pesterijen en vernederingen. Het zijn de plekken waar ik een mes in mijn lichaam heb gedrukt om controle te krijgen over mijn pijn. Ik hoop dat die tijd nu voorbij is, maar ik ben er niet gerust op. De vraag 'waarom ik?' heb ik nooit goed kunnen beantwoorden. Begrijp me niet verkeerd, ik snap het best als iemand een ander een beetje plaagt, maar één iemand uitkiezen en dan keer op keer op keer op keer als pispaal gebruiken is niet uit te leggen. Ik heb dan ook geen garantie dat een andere school de oplossing is.

Ik wrijf over de krassen in mijn huid. Al de hele nacht zie ik de minuten en uren verspringen. Het is de angst voor het onbekende die me van slapen weerhoudt. Ik heb er absoluut geen moeite mee om het verleden achter me te laten, maar ik weet niet wat ik er voor terug krijg. Dat is wat me wakker houdt. Tegelijkertijd voel ik een verlangen, omdat vandaag mijn nieuwe leven begint. Het is 07:14, een minuut voor mijn wekkerradio de dag begroet. Er is al iemand in de badkamer bezig, wat betekent dat mijn vader al wakker is. Straks gaat hij naar beneden om het ontbijt voor mij en mijn broer klaar te maken. Het liefst zou ik het niet opeten en in bed blijven liggen. Dan hoef ik niet aan de onzekerheid van mijn nieuwe leven toe te geven.

Ondanks dat ik weet dat het gaat komen, verrast de muziek van de wekker me. Ik kom omhoog, maar kan nog niet opstaan. De deur van mijn broers kamer gaat open, bijna direct gevolgd door een klop op mijn deur. Daan wacht niet op een antwoord, maar doet gewoon open. Dat zijn we bij ons zo gewend: 'Goedemorgen Jasper, heb je een beetje kunnen slapen?' Mijn broer heeft geen reactie nodig. Hij loopt naar me toe en gaat naast me zitten. Zijn hand legt hij op mijn knie: 'Niet dus. Je hoeft niet bang te zijn. Blijf vooral jezelf. Je bent wie je bent en daar ben je goed in.'

Hij zegt het ter geruststelling, maar zo werken zijn woorden niet. Ik probeer altijd mezelf te zijn of dat heb ik altijd gedaan.

Wie ik ben, was een reden om mij te pesten. Ik voel me moedeloos. In de badkamer doe ik mijn boxershort en slaapshirt in de was en stap ik onder de warme straal. Ik hoop dat het water mijn zorgen wegspoelt, maar ik weet dat die gedachte zinloos is. Langer dan nodig sta ik onder de douche. Het is een treuzeltechniek. Als Daan roept dat ik moet opschieten, draai ik de kraan uit. Met een ruwe handdoek begin ik me af te drogen. Naakt sta ik voor de spiegel en kijk naar mezelf. Dit is wat ik de wereld te bieden heb en ik hoop dat het genoeg is. Ik voel me lelijk. Hoe vaak ik van de mensen om me heen ook hoor dat ik er mag zijn, ik heb vaker gehoord dat ik het zonlicht niet waard ben. Voorzichtig leg ik een lens op mijn vinger om me vervolgens in mijn oog te prikken. Het blijft gek om te doen, maar eindelijk hoef ik die stomme bril niet meer op. Mijn handen wrijven de gel in mijn korte kapsel. Ook dat heb ik voor vandaag veranderd. Ik ben nu meer een kopie van mijn leeftijdsgenoten en ik hoop dat ik hierdoor minder opval. Schele en bloempot heb ik in ieder geval van het lijstje met mogelijke scheldwoorden kunnen wegstrepen. Terug in mijn kamer staar ik lange tijd naar mijn kledingkast. Aan alles zit wel een reden om het niet te dragen. Ik kies uiteindelijk voor een antraciet kleurige broek en een grijs overhemd. Vanwege de groene zomen, trek ik mijn legergroene Dr. Martens aan. Het is niet opvallend en dat is precies wat ik wil uitstralen. Ik wil opgaan in de grijze massa om zo mijn examenjaar door te sluipen. Vandaag neem ik dat heel letterlijk.

Beneden kan ik gaan zitten voor een bruine boterham met hagelslag en een glas Taksi. Mijn vader zit rustig te wachten tot ik ben uitgegeten. Hij is nooit een man van veel woorden geweest, maar de laatste tijd weet hij helemaal niet meer wat hij moet zeggen. Verder dan een 'goedemorgen' komen we niet. Dat is niet erg. Ik vind het al fijn dat hij er is, dan voel ik me veilig. Mijn moeder heb ik nooit gekend. Mijn ouders waren te jong toen Daan werd geboren, maar ze probeerden hem samen op te voeden. Iets meer dan een jaar later kwam ik erbij. Ze kon het niet aan om op haar achttiende al fulltime moeder te zijn en verdween uit ons leven. Eerst woonden we bij opa en oma,

maar toen mijn vader klaar was met studeren zijn we verhuisd. Sindsdien vormen we een hecht gezin van drie mannen.

Wat ik vorige maand wilde doen, was dan ook een flinke klap voor ons allemaal. Mijn vader schaamt zich dat hij niets heeft gemerkt of eigenlijk de signalen heeft genegeerd in de hoop dat het vanzelf over zou gaan. Hij heeft me beloofd dat hij dat niet weer laat gebeuren.

In stilte eet ik mijn boterham op. Papa probeert me bemoedigend aan te kijken. Met zijn warme en diepe stem begint hij te praten: 'Ik fiets zo met je mee en Daan komt je vanmiddag ophalen.' Ik wil protesteren, maar hij is onverbiddelijk: 'Ik weet dat je dat niet wilt, maar zo gaan we het doen.'

Het is zinloos om weer een discussie te starten. We hebben het hier de laatste dagen vaker over gehad, maar ik moet het nog een laatste keer proberen: 'Pap, ik denk niet dat het slim is, een jongen van zestien die door zijn vader naar school wordt gebracht als een klein kind. Dat is toch munitie voor pestkoppen.'

'Zo moet je het niet zien. Je wordt naar school gebracht door een vader die wil laten zien dat je er niet alleen voor staat. Het maakt niet uit wat anderen denken. Je hoeft jezelf niet te veranderen om er bij te horen.'

Was het maar zo makkelijk, maar zo werkt het niet. Ik weet dat hij het goed bedoeld, maar ik ken de wrede realiteit en die kan ik niet nog een keer doorstaan: 'Welkom in de echte wereld pap. Ik ben bang dat ik dat wel moet. Ik zal alles doen om te voorkomen dat ik mensen een excuus geef om me weer te gaan pesten.'

Daan is ondertussen ook beneden gekomen. Uit gewoonte bemiddelt hij tussen ons: 'Het heeft geen zin Jasper. Het besluit staat vast. Ik weet dat je het niks vindt en papa weet dat ook. Doe het voor ons. Zodat wij ons vast kunnen houden aan de illusie dat we je kunnen beschermen voor de boze wereld.'

Niet veel later kijk ik toe hoe mijn vader wegfietst. Ik voel hoe in snel tempo de kalmte die mijn vader mij gaf verandert in angst. Het liefst zou ik nu gaan hardlopen. Dat helpt me altijd om de chaos in mijn hoofd op een rijtje te krijgen. In plaats

daarvan loop ik met een bonzend hart over het schoolplein. Ik voel me bekeken, wat natuurlijk niet raar is als je de nieuwe jongen bent. Mijn ogen richt ik op de grond, want ik durf niemand aan te kijken. Niet dat ik begrijp waarom ik het doe. maar het is makkelijker voor mij. Misschien ben ik bang dat mensen kunnen zien dat ik een potentieel doelwit ben.

Ik weet waar ik moet zijn. Afgelopen vrijdag heb ik een rondleiding gehad van de conrector, meneer Smits. De man leek heel begaan met mijn situatie. Hij beloofde de docenten van de school in te lichten, zodat ze de boel in de gaten konden houden. Hij zou ze vragen om niks aan de andere leerlingen te vertellen. Ook verzekerde hij me meerdere malen dat zijn school een actief beleid tegen pesten heeft. Het klinkt natuurlijk mooi, maar dat had mijn vorige school ook. Dus zijn woorden stellen me niet gerust.

Al snel heb ik het eerste lokaal gevonden. Er komen wat klasgenoten om me heen staan. Het liefst zou ik in de muur verdwijnen, maar die superkracht heb ik niet. Dus probeer ik mezelf de grond in te kijken. Als ik met niemand oogcontact maak, zal niemand me aanspreken. Het werkt. Al weet ik dat ik dezelfde technieken gebruik om niet op te vallen als op mijn vorige school en dat voelt niet goed. Het lijkt alsof de locatie is veranderd, maar niet mijn angst. Ik hoop dat het beter gaat als ik meer op mijn gemak ben. Nu wil ik eerst de kat uit de boom kijken om te ontdekken wie wie is en wat ik aan ze heb. De docent doet het lokaal open en ik glip als één van de eersten naar binnen. Ik vind een plekje achter in de klas en heb het geluk dat er niemand naast me komt zitten. Waarschijnlijk schrik ik ze te veel af met mijn gesloten houding.

Ik overleef het eerste blokuur. Na de les stapt er een meisje op me af. Ze lijkt Moluks, ongeveer even groot als ik, niet zo groot dus. Ze heeft van die vriendelijke bruine ogen, mooie volle zwarte haren en een heel spontaan gezicht. Ze lacht haar tanden bloot als ze tegen me begint te praten: 'Je bent nieuw. Ik wil me even aan je voorstellen. Ik ben Luna.'

Wat volgt is een ongemakkelijke stilte. Ik voel mijn wangen rood worden. Opeens besef ik dat het wel zo netjes is om ook

mijn naam te noemen: 'Jasper. Ik ben Jasper.' Ik lijk wel een hijger als ik praat. Zo hoog zit mijn adem in mijn keel.

Het zal wel niet sociaal zijn, maar ik moet hier weg. Dan kan ik de adem oefeningen doen, want ik moet tot rust komen. Alleen het meisje blijft tegen me praten: 'Leuke naam. Als je iets wil weten, dan moet je bij mij zijn. Ik loop intussen al een poosje rond hier.'

Ik kan geen woorden uitbrengen dus ik geef alleen een korte knik. Ze praat door: 'Weet je waar je heen moet?'

Ik moet moeite doen om woorden te vormen. Ze zal me wel niet vriendelijk vinden, maar het enige wat ik er uit kan persen is 'jawel.'

Mijn angst wordt extra gevoed als ik een jongen op ons af zie lopen. Hij is lang, gespierd en bloedmooi met zijn heldere blauwe ogen en donker krullend haar. Alleen hij is het type waar ik voor moet oppassen. Hij doet me namelijk denken aan de jongens die me constant hebben getreiterd. Als hij naast Luna staat, legt hij zijn hand op haar schouder. Ze kijken elkaar even aan en dat is voor mij het perfecte moment om weg te glippen. Ik kijk om me heen waar ik heen kan. In de hoek zie ik een trap en besluit naar boven te lopen. Hoe hoger ik kom, hoe minder leerlingen er zijn. Bovenaan op de derde verdieping ben ik alleen. Ik buig voorover en steun met mijn handen op mijn knieën. Ik ben uitgeput en het is nog ochtend. Ik weet niet hoe ik dit vol kan houden. Eerst moet ik kalmeren. Het liefst zou ik gaan liggen, dan werkt de oefening beter, maar ik wil niet het risico lopen zo gevonden te worden. Ik probeer een plekje te vinden waar ik niet direct opval als er toch iemand komt. Dan ga ik klaar staan. Ik spreid mijn voeten iets, mijn handen leg ik op mijn buik. Eerst adem ik een paar keer normaal, tot ik voel dat ik er klaar voor ben. Dan adem ik rustig en diep door mijn neus. Ik blijf me concentreren op de lucht die door mijn lichaam stroomt. Het helpt me om wat rustiger te worden.

Al is het van korte duur. De bel kondigt het volgende lesblok aan. Ik moet me haasten naar de klas. Als ik er aan kom rennen zie ik de deur dichtgaan. Voor hij in het slot valt, trek ik hem weer open. Een verbaasde Luna kijkt me glimlachend aan: 'Daar ben je. Je was opeens weg.'

Ik word rood en roep: 'Plassen. Ik moest plassen.' De klas lacht om mijn uitbarsting. Ik kan wel door de grond zakken. Dit heb ik veel te hard gezegd. Op de eerste dag word ik al uitgelachen en het is mijn eigen schuld. Ik zie voorin een bank vrij waar ik snel ga zitten, zodat ik niemand hoeft aan te kijken. Ik voel me onnozel.

Als de bel gaat voor de grote pauze, ben ik snel weg om geen ongemakkelijke gesprekken te hoeven voeren. Ik sluip naar mijn plekje op de derde om weer even tot rust te komen. Misschien kan ik beter naar huis gaan, dit is een uitputtende dag. Ik ga weer in de juiste houding staan voor mijn oefeningen. Ik concentreer me op mijn ademhaling en voel langzaam de rust weer door mijn lichaam stromen. Alleen als ik mijn ogen open, slaat de paniek toe. Ik kijk naar buiten en daar staan de drie jongens die ik nooit meer wil zien. Niet alleen hebben zij me lichamelijk pijn gedaan, maar ze hebben ook van mijn hoofd een hutspot gemaakt. Er komt een jongen op ze afgelopen en dat maakt me pas echt bang. Het is namelijk dezelfde jongen die bij Luna kwam staan. Een jongen die bij mij in de klas zit, kent de spoken uit mijn verleden. Sterker nog, ze hebben een speciale begroeting. Ze geven elkaar geen hand, maar meer een vuist ter hoogte van hun hart en buigen dan naar voren. Als ze weer naar achter gaan, slaan ze zich op de borst. Het heeft iets middeleeuws, alsof het de ridders van de ronde tafel zijn, maar voor mij komt het des te dreigender over. Het betekent namelijk dat hoe hard ik ook rennen kan, ik mijn verleden niet kan ontvluchten. Ik loop achteruit tegen de muur en zak omlaag naar de grond. Mijn adem zit weer bovenin mijn keel en ik kan er niks aan doen. Ik moet namelijk blijven kijken. Dat is de enige manier om mezelf te beschermen. De jongen krijgt een envelop van zijn drie vrienden en ze rijden vervolgens weg. David fietst achter Menno en Jeroen. Mijn klasgenoot steekt zijn hand op en draait zich om. Dan opent hij de envelop en vouwt een roze papier open. Hij bekijkt het hoofdschuddend en stopt het in zijn achterzak. Voor hij het gebouw inloopt, kijkt hij omhoog en ziet me staan. We hebben oogcontact. Ik moet er gruwelijk uitzien, want hij lijkt te schrikken. Ik duik weg. Nu maak ik het vast erger, maar ik weet niet wat ik anders moet

doen. Ik moet hier weg, want mijn schuilplaats is ontdekt. Alleen ik ken het gebouw niet goed genoeg om te weten waar ik heen kan gaan, dus vlucht ik maar het toilet in. Ik doe de deur op slot en ga zitten. Ik moet weer proberen me te kalmeren. Alle ontspanningsoefeningen die ik ken moet ik uit de kast halen om rustiger te worden. Wat niet helpt is dat ik iemand op de gang hoor die mijn naam roept. Het zal die jongen wel zijn, maar ik negeer het.

Na de volgende les hebben we een tussenuur. Ik wil niet een uur lang op de wc gaan zitten, al zou dat niet de eerste keer zijn. Dus ga ik toch maar naar mijn plekje op de derde. Ik kruip in een hoekje en ga in kleermakerszit mijn oefeningen doen. Het geeft me houvast in deze roerige tijd, maar tegelijkertijd baal ik ervan dat ik het nodig heb. Ik voel me de hele dag opgejaagd en daar word ik doodmoe van. Nog een paar uur en dan kan ik naar huis om mijn bed in te kruipen of misschien nog even hard te lopen, als ik genoeg energie over heb. Mijn ogen gaan van schrik open als ik een flits zie. Ik kan niet zien waar het vandaan komt of wat het was. Misschien was het wel mijn verbeelding, maar hier moet ik weg. Ik ren de trappen af en ga snel naar buiten. Mijn behoefte aan frisse lucht is te groot. Ik loop in hoog tempo weg. Eigenlijk wil ik naar huis. Ik twijfel dan ook of ik wel naar het mentoruur zal gaan, maar ik wil niet op mijn eerste dag al spijbelen.

Een klein uur later loop ik toch het lokaal binnen. De docente stapt op me af: 'Jij moet Jasper zijn. Ik ben mevrouw Van der Wal'. Ik begroet haar, maar voel me tegelijkertijd rood worden, alweer: 'Aangenaam'. Ik wil naar een vrij bankje lopen, maar ze houdt me tegen: 'Blijf maar even staan.' Ik weet niet wat haar bedoeling is, maar wel dat ik dit niet wil.

'Jongens en meisjes ga zitten, dan kunnen we beginnen. Zoals jullie hebben gemerkt hebben we sinds vandaag een nieuwe jongen in de klas. Jullie zullen vast al weten dat hij Jasper heet, maar misschien is het leuk als je wat over jezelf verteld.'

Ik voel hoe iedereen me aankijkt. Onzeker staar ik naar de grond. In mijn hoofd is het een wervelwind van wat ik zou kunnen zeggen, maar ik kom niet verder dan: 'Ik ben dus Jasper

en ik ben zestien.' Ze weten al dat ik eindexamen havo doe, anders zou ik niet in hun klas zitten. Mijn hobby's zijn niet zo spannend. Dus ik zwijg alweer.

Die stilte wordt opgevuld door Van der Wal en daardoor raak ik pas echt in paniek. 'Het is goed om te weten dat hij hier gekomen is, omdat hij werd gepest op zijn vorige school. Elke dag weer opnieuw, net zo lang tot hij er niet meer mee kon leven. Daardoor is hij uiteindelijk hier terecht gekomen.'

Niemand weet hoe hij op deze informatie moet reageren en ik al helemaal niet. Ik doe mijn best om niet in huilen uit te barsten, want dan ben ik meteen het mietje van de klas. In mijn ooghoek zie ik dat er iemand opstaat: 'Het is helemaal niet goed om dat te weten. Ik denk dat hij hier komt om het te vergeten en nu weet iedereen het.' Het is de jongen met de foute vrienden, maar hier komt hij voor mij op.

Alleen zo ziet Van der Wal het niet: 'Ik wil juist aangeven dat pesten op deze school niet geaccepteerd wordt. Als ik iemand hierop betrap, dan is diegene nog niet klaar met mij. Laat dit een officiële waarschuwing zijn.'

Ik weet niet wat ik moet denken, voelen of doen. Bewegingsloos blijf ik staan. De jongen blijft het voor me opnemen: 'Fijne boodschap. Blijkbaar zijn wij niet te vertrouwen, dus moeten we gewaarschuwd worden. Nou Jasper. Je bent hier veilig. We halen wel eens een grapje uit, maar pesten doen we niet.'

De docente is niet blij met de verstoring van haar les: 'Stop maar. Nu weten we het wel.' Ik ben er wel blij mee. Het geeft me de kans om op adem te komen. Alleen mijn brein blijft bevroren. Ik kan nog steeds niks zeggen of doen.

De jongen gaat onverstoort verder: 'Nee, nu is hij nog in het nadeel. Ik stel voor dat iedereen iets over zichzelf verteld wat hij of zij niet leuk vindt dat anderen het weten. Ik begin wel. Zoals jullie misschien weten is mijn vader operationeel directeur van een groot bouwbedrijf, dat in de Benelux, Duitsland en Frankrijk actief is. Het houdt in dat hij meestal niet thuis is. Mijn moeder is advocate en ze is goed in haar werk. Ze doet grote zaken, die veel van haar tijd in beslag nemen. Zij is er dus ook meer niet dan wel. Ik zie onze huishoudster vaker dan mijn ouders bij elkaar opgeteld. Niet dat ik mag klagen. Ik krijg meer zakgeld dan ik kan uitgeven. Ik

heb alle materiële zaken die ik wil, maar niet de aandacht die ik nodig heb. Ik krijg geen knuffel bij een goed rapport, maar onnodig veel geld of een duur cadeau. Dat klinkt leuk, maar is zwaar klote. Dat is mijn geheim. Wie volgt?' Ik kijk ondertussen de jongen aan. Ik ben niet gewend dat er mensen aan mijn kant staan. Ik geef hem voorzichtig een knikje om te laten weten dat ik het waardeer, al durf ik hem niet aan te blijven kijken.

De docente weet niet hoe ze moet reageren. Ze begint te struikelen over haar woorden: 'Dat hoeft echt niet. Voel je niet verplicht om te delen.' Er volgt een stilte, dus ze gaat verder: 'Laten we doorgaan met het echte onderwerp van vandaag.'

Dan staat een blond meisje op die achterin de klas zit: 'Voor de scheiding sloeg mijn vader mijn moeder. Nu moet ik van de rechter om het weekend naar hem toe. Ik heb hem nooit meer iemand zien slaan, maar ik ben toch bang voor hem. Wat als ik iets verkeerd doe en hij slaat mij? Ik zou hem liever nooit meer zien.' De bekentenis heeft haar wel wat gedaan. Als ze weer gaat zitten, trilt ze nog na.

Van der Wal probeert hierop de orde terug te krijgen in de les: 'Kunnen we dan nu doorgaan?' Die vraag is tevergeefs. Er staat een jongen op: 'Ik zou willen dat mijn ouders zouden scheiden. Die constante scheldpartijen maken mijn zusje bang en ik kan haar niet geruststellen.'

De vrouw probeert de les weer naar zich toe te trekken: 'Zo is het mooi geweest. Ik heb een les voorbereid.' Alleen de klas is nog niet klaar. Nu is het een ander blond meisje die haar verhaal kwijt wil: 'Ik ben allergisch voor noten. Mijn keel kan opzetten als ik het in mijn mond krijg en zo kan ik stikken. Dat is de reden dat ik nooit iets neem als iemand me iets te eten aanbiedt. Hoe vervelend ik dat ook vind, maar ik kan geen risico nemen.'

Ze is nog niet uitgesproken of er staat een jongen op: 'Mijn ouders hebben een hekel aan het vriendje van mijn zus. Dat is een toffe gast, maar volgens mijn ouders deugt er niks aan hem. Hij is moslim. Het gaat er bij ons alleen nog maar over hoe slecht hij wel niet is, maar ze hebben hem nog nooit ontmoet.'

Hij is niet de laatste en de docente lijkt zich over te geven aan de klas en gaat zitten. Eén voor één staan mijn klasgenoten op en vertellen hun geheimen. Sommigen zijn klein en anderen

groot. Elk verhaal geeft me kracht. Iedereen die iets zegt, wil laten blijken dat ik niet de enige ben met problemen. Als de verhalen niet meer komen, sluit Van der Wal de les af: 'Dankjewel voor het delen, maar hier laten we het bij.'

De jongen die alles is begonnen is het daar niet mee eens: 'Laten we dat niet doen, maar laten we juist blijven onthouden dat we allemaal onze eigen sores hebben. Dingen die ons onderscheiden van anderen. Dat moeten we accepteren en elkaar juist proberen te helpen.'

Dan kijkt hij mij recht aan. Het voelt ongemakkelijk, maar ik kan niet wegstijven: 'Jasper, welkom. Ik hoop dat jij je thuis zult voelen bij ons.' Hij glimlacht naar me en ik voel me nu zo goed, dat ik antwoord met een glimlach terug. Niet een neplach, maar de meest oprechte die ik in tijden heb laten zien. Door wat die jongen heeft veroorzaakt, voel ik me beter. Het was een bizarre ervaring, maar gek genoeg ook fijn.

Ik besef opeens dat ik mijn jas nog aan heb. Mijn tas hangt zelfs nog op mijn rug. Zo raar is het mentoruur geweest, dat ik niks heb afgedaan. Ik kan direct naar mijn fiets. In gedachte herbeleef ik de les, als ik plotseling bij mijn arm wordt vastgepakt. Ik verstijf: 'Sorry, ik wilde je niet laten schrikken, maar ik wil dat je weet dat ik meende wat ik zei. Je bent hier veilig en ik hoop dat jij je hier thuis zult voelen.' Het is de stem van de jongen. Ik draai me om en kijk weer in zijn heldere blauwe ogen. Eigenlijk moet ik toegeven dat het wel een knappe gozer is. Niet dat ik daar over wil nadenken, maar ik ontspan als ik zie dat hij het is: 'Dankjewel.'

'Graag gedaan. Als er iets is, kun je naar me toekomen. Wat er ook is. Ik wil je helpen.'

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen, dus zeg ik het eerste dat in mij opkomt: 'Dankjewel.'

'Dat had je al gezegd.'

Ik moet glimlachen. De jongen heeft gelijk, maar mijn hoofd zit zo vol dat ik niks anders kan bedenken: 'Sorry.'

'Je hebt een mooie lach, die hoop ik vaker te zien.'

Nu weet ik helemaal niet meer wat ik moet denken. Ik kan er maar beter niks achter zoeken: 'Ik zal mijn best doen.'

'Goed zo. Ik heet Adam trouwens.'

Ik heb de neiging om mijn hand uit te steken, maar zijn rechterhand heeft nog steeds mijn linkerarm vast. Dus zeg ik alleen: 'Jasper.'

'Dat wist ik al. Ik moet er vandoor. Ik zie je morgen.'

Zijn hand wrijft een paar keer over mijn arm. Ik voel een warme tinteling als ik tegen hem zeg: 'Tot morgen.' Ik kijk hem na en ik zie hoe hij zijn helm opzet. Ik haal het slot van mijn fiets en rij weg. Ik heb veel om over na te denken. Die jongen lijkt wel okay, maar hij heeft verkeerde vrienden. Ik kan mijn schild nog niet laten zakken bij hem. Ik ben zo vertwijfeld en zo vol van de nieuwe ervaringen van vandaag dat ik helemaal in gedachten ben. Pas als meerdere malen mijn naam wordt geroepen, kijk ik om en zie ik Daan achter me aan komen. Dat was ik even vergeten. Ik zou worden opgehaald.

'Waar ben jij met je gedachten.'

Ik ben nog zo onder de indruk van de dag dat ik versuft reageert: 'Het was veel. Ik moet het nog even op een rijtje krijgen.'

'Goed, dan ga je zo naar huis en dan hardlopen, dat helpt altijd.'

Mijn broer kent me te goed, maar dat is wederzijds: 'Ik help je eerst met de boodschappen. Anders eten we weer bloemkool.'

Mijn broer en ik hebben allebei een vaste dag dat we voor het eten zorgen. Ik wil nog wel eens experimenteren met een zakje of een potje, maar Daan houdt het op aardappels, groenten en vlees, AGV zoals hij het afkort en dan kookt hij meestal zijn favoriete combinatie: 'Bloemkool, goed idee. Lekker met kippenpoten.' Ik kijk mijn broer vernietigend aan, want hij weet dondersgoed dat ik niet van bloemkool hou.

Als we even later door de supermarkt lopen, kan Daan het niet langer verdragen dat ik zwijg over mijn ervaringen: 'Vertel me op zijn minst in zijn algemeenheid hoe je dag was.'

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Mijn dag is niet gelopen zoals ik had gehoopt of zoals ik had verwacht. Het niet gepest worden is gelukt. Mijn emoties werden wel dermate heen en weer geslingerd, dat ik helemaal kapot ben. Toch kan ik niet zeggen dat ik een slechte dag heb gehad: 'Eigenlijk wel goed, maar ik weet het niet. Er is veel gebeurd wat ik nog niet kan plaatsen.'

'Zoals wat?' Dus begin ik te vertellen over Luna, de jongens en hoe Adam voor me opkwam na de bekentenis van de lerares.

Dat laatste maakt hem boos: 'Heeft ze dat echt gedaan? Dat mag zich docent noemen. Wat een trut. Dat moet je wel tegen papa vertellen. Dan kan hij een klacht indienen. Wat voor groenten wil je bij de kippenpoten?'

'Wat dacht je van boontjes? Ja, ze is zeker raar. Ze lijkt ze allemaal niet op een rijtje te hebben.'

'Sperziebonen of snijbonen? Laat maar, de sperziebonen zijn in de aanbieding, maar er kwam een jongen voor je op.'

'Hij ging zelfs frontaal in de aanval, maar het was dezelfde jongen die dat briefje van de anderen kreeg. Misschien probeert hij mijn vertrouwen te winnen om dat later te misbruiken.'

Daan staat even stil en kijkt me recht aan: 'Weet je misschien is hij gewoon echt te vertrouwen. Heb je daar al aan gedacht. Hij kan die jongens gewoon kennen.'

Ik laat het advies van mijn broer binnenkomen. Het kan inderdaad toeval zijn: 'Waarschijnlijk heb je gelijk, maar ik kan het me niet veroorloven om iedereen het voordeel van de twijfel te geven. We hebben trouwens nog melk nodig.'

'Dan halen we meteen vla of zo als toetje'

'Of frambozenpudding van Mona met rode bessensaus.'

Hij kijkt me met een vieze blik aan: 'Wat vind je toch lekker aan die zoete troep?'

'Dat het lekker zoet is.'

Daan geeft zich over: 'Goed. Vandaag mag jij het zeggen. Het is op zich goed dat je op je hoede bent. Al moet je mensen niet afschrijven om wie ze kennen, maar om wat ze doen. Dus zolang hij niks raars doet, moet je hem een kans geven.'

Ik kijk Daan aan: 'volgens mij hoeft ik niet meer hard te lopen om alles op een rijtje te zetten. Daar ben jij ook aardig geschikt voor.'

'Als je niet gaat hardlopen, dan kun je net zo goed helpen koken.'

'Wie zegt dat ik niet ga hardlopen?'

We lopen lachend naar de kassa. Voor het eerst sinds lange tijd voel ik me weer enigszins ontspannen na een dag op school en dat komt vooral door de laatste les of eigenlijk door Adam.

Vrijdag 14 Oktober

Mijn eerste week op mijn nieuwe school zit er bijna op. Ik ben nog steeds onrustig als ik op school ben. Mijn psycholoog heeft me al gewaarschuwd dat ik dat gevoel zal houden, maar ik ben niet meer bang om naar school te gaan. Al verstop ik me nog steeds regelmatig op de derde. Daar kan ik tot rust komen, want dat blijf ik nodig hebben. Gelukkig niet meer altijd. Ik praat steeds meer met mijn klasgenoten. Al laat ik niet het achterste van mijn tong zien. Luna neemt me een beetje op sleeptouw. Via haar leer ik ook anderen kennen. Ik dacht het al, maar het blijkt dat ze met Adam een stelletje is. Gelukkig zijn ze niet heel klef als ze samen zijn.

Ik loop tussen hen in als we onderweg zijn naar de gymzaal. We hebben namelijk LO oftewel lichamelijke oefening. Al blijft iedereen het gym noemen. Luna klaagt, want ze vind het vreselijk: 'Ik ben gewoon niet handig. Mijn lichaam is niet gemaakt om lenig te zijn. Volgens mij is de enige reden dat ik niet als laatste word gekozen, dat mensen me aardig vinden. Hoe bizar is dat? Ik word gekozen omdat ze medelijden met me hebben.'

Ik ben niet gewend dat mensen zichzelf zo kwetsbaar opstellen. Op mijn vorige school verstopte je jezelf achter een masker, maar hier kunnen mensen eerlijk zijn.

Adam daarentegen is een echt haantje. Hij wil graag de beste zijn in wat hij doet. Woensdag deden we de shuttle run test. Het is de bedoeling dat je de overkant hebt bereikt voordat je het piepje hoort. De moeilijkheid is dat de piepjes steeds sneller gaan. Zolang je het volhoudt mag je doorgaan. Luna was inderdaad één van de eerste die het voor gezien hield. Adam bleef bijna als laatste over. Hij gaf alles om te winnen, maar het lukte hem niet. Ik wilde hem niet te veel aftroeven. Kort nadat hij stopte, hield ik er ook mee op. Hardlopen is gewoon mijn ding. Hij stak zijn hand uit en ik nam hem aan: 'Goed gedaan man. Eindelijk iemand die me kan uitdagen.' Ik voelde de warmte van zijn hand door mijn lichaam tintelen. Dat gevoel probeerde ik te negeren. Om te beginnen heeft hij een vriendin. Ik ben er ook nog niet uit of ik hem kan vertrouwen. Al zou ik

het willen, ik kan het mezelf niet veroorloven mensen het voordeel van de twijfel te geven. Het zou mijn leven namelijk zo veel makkelijker maken als ik dat zou kunnen.

Als ik vandaag met Adam de gymzaal binnenloop, hoor ik naast me: 'Hm, alweer turnen. Eens kijken of je hier ook beter in bent dan ik.' De dikke mat ligt inderdaad middenin de zaal met een trampoline ervoor. Ik heb wel mazzel deze week, want turnen is misschien nog meer mijn ding. Wat we ook moeten doen, ik weet dat ik het kan. Dat is een geruststellende gedachte, want ik zal geen flater slaan. Met teamsporten heb ik meer moeite. Niet omdat ik slecht ben, maar omdat ik banger ben. Het was altijd het ideale excuus om me te tackelen als de docent niet keek. Ik lieg, het was het ideale excuus om me te tackelen, zelfs als de docent keek.

Na het opwarmen legt Geurts uit wat de bedoeling is. We beginnen te makkelijk met alleen maar springen. Het is goed om het gevoel voor de trampoline te krijgen. Adam is de eerste die op de mat afrent. Ik sta met Luna achterin de rij, dan kan ik zien hoe iedereen het er van afbrengt voor ik zelf spring. Ik weet namelijk nog niet of ik wel moet laten zien dat ik dit kan. De klas moet niet denken dat ik een opschepper ben. Het is nog niet echt nodig, want alleen springen kan iedereen wel.

Tijdens de tweede sprong verandert de opdracht nog niet. Al hoor ik naast me fluisteren: 'Moet je opletten. Adam gaat iets uitproberen. Ik kan het aan zijn gezicht zien.' Ik kijk naar hem en ik zie inderdaad een grijns op zijn gezicht. Hij neemt een aanloop, springt en maakt op zich een redelijke salto. Hij doet het alleen te wild en valt daardoor op zijn kont, maar hij laat een triomfantelijke grijns zien: 'Wie doet me na?'

De docent werkt niet mee: 'Niemand! Hou je aan de opdracht.'

Luna laat een diepe zucht horen: 'Dat doet hij nou altijd. Hij weet dat hij de enige is die dat kan. Al gaan Rik en Walter het ook proberen en dat gaat mislukken. Iedere keer is het weer precies hetzelfde. Eigenlijk zou iemand hem eens op zijn nummer moeten zetten.'

Ze heeft gelijk. Walter probeert het. Hij kan een draai maken, maar heeft niet voldoende vaart en valt op zijn gezicht. Rik springt, maar zwaait alleen wat met zijn armen en benen. Adam

lacht om het gehannes. Naast me hoor ik Luna: 'Dat doet hij ook altijd. Hij vindt het gewoon grappig om ze te zien stuntelen. Als je het kunt, laat hem dan maar een poepje ruiken.'

Door die woorden besluit ik er voor te gaan. Ik schud de spanning uit mijn armen, spring een paar keer en concentreer me op mijn sprong. Ik zal laten zien wat ik kan. Beheerst loop ik naar het begin van mijn aanloop. In mijn hoofd visualiseer ik de sprong die ik ga maken. Ik haal even diep adem en begin te lopen. Mijn voeten raken de trampoline. Ik heb vaart genoeg en maak een salto, direct gevolgd door een schroef. De vertrouwde wind suist langs mijn lichaam. Ik voel dat het goed gaat. Als ik land knik ik lichtjes door mijn knieën, maar al snel sta ik recht overeind. De euforie van de sprong, maakt meteen plaats voor angst. Had ik dit wel moeten doen? Ik plaats me nu wel heel erg op de voorgrond. Wat nu als ze me een patser gaan vinden? Die angst is snel voorbij als ik iemand hoor klappen. Ik draai me om en ik zie dat Adam vol verbazing zijn handen op elkaar slaat: 'Wauw, dat doe je goed. Dit heb je eerder gedaan.'

Ik voel alle ogen naar me kijken en bloos verlegen. Buiten een turnhal heeft nog nooit iemand geklapt voor een sprong van mij: 'Ik kan dit wel aardig, ja.'

Hij is echt onder de indruk: 'Niet zo bescheiden zeg. Je bent goed. Zit je op turnen?'

Dan mengt Geurts zich in het gesprek: 'Ik dacht al dat ik je herkende, maar ik kon je niet helemaal thuisbrengen. Heb je niet een jaar of vier geleden meegedaan aan een NK?'

Ik knik. Toen ik in een vorig leven meer zelfvertrouwen had, heb ik inderdaad geturnd op een Nederlands kampioenschap.

Glimlachend zegt de docent: 'Het is een eer je hier te hebben zou je een demonstratie willen geven van wat je allemaal kunt?'

Nu voel ik me echt ongemakkelijk. Een eer. Dat vind ik toch wel overdreven. Ik haal mijn schouders op.

Adam probeert me over te halen: 'Ja man, dat moet je doen. Ik wil wel zien wat je nog meer kan.' Meer mensen uit de klas knikken vol enthousiasme. Misschien dat ik het dan toch maar moet doen. Ik heb het over mezelf afgeroepen: 'Vooruit. Wat moet ik doen dan?'

Geurts laat aan mij de keuze: 'Doe wat je zelf wil laten zien. Wat is je favoriete toestel?'

Ik antwoord zonder nadenken: 'De ringen.' Dat is waar ik me het meeste thuis voel.

Ik zie Rik direct naar de zijkant van de zaal lopen, waar de touwen hangen die de ringen hoog in het plafond houden. Het duurt niet lang voor de docent me een zetje geeft om in de ringen te komen. Ik trek me op en strek mijn benen naar voren. Iedereen zit me gebiologeerd aan te kijken. Ik hoor in ieder geval niemand praten. Dan beweeg ik geconcentreerd mijn armen naar de zijkant. Ik laat mijn benen weer naar beneden gaan en dan strek ik ze meteen door naar achter. Hierdoor zweef ik even in de lucht. Dat is waar ik van geniet bij turnen dat ik de controle heb over mijn lichaam. Ik beweeg mijn lijf verder naar achter in een handstand. Ik laat me naar achter vallen om weer terecht te komen in de zweefstand. Dan doe ik twee rollen naar voren. Ik beland in een handstand. Nu vind ik het tijd voor mijn afsprong. Ik laat los en doe een salto afgerond met een schroef. Netjes land ik op mijn voeten, maar het kost me veel moeite om de balans te vinden. Toch moet ik lachen, want het voelde ontzettend lekker om te vliegen in de ringen.

Ik hoor weer een applaus. Iedereen is zelfs voor mij aan het klappen. Eigenlijk kan ik het niet geloven. Het is lang geleden dat mijn klasgenoten voor mij hebben geklapt.

Vol trots sta ik na de les in de kleedkamer. Niet een plek waar ik me op school veilig voel. Het was altijd de plek waar veel gepest plaats vond.

'Wat heb je een lekker strak broekje aan. Wil je zo graag laten zien wat je hebt?' Het is waar. Vandaag zie ik er anders uit dan anders. Mijn vader heeft de was nog niet gedaan. Dus het enige wat ik voor gym had liggen was een oude turnbroek en die zit inderdaad wat knusser om mijn lichaam dan mijn normale gymkleding.

Er is een groepje jongens om me heen komen staan: 'Wil je dat je kleine dingetje bekeken wordt? Laat maar zien dan.' David en Menno pakken me vast en Jeroen begint aan mijn broek te trekken. Ik zweef in de lucht. Uit een oerkracht probeer ik me los te trappen, maar de drie krijgen hulp. Tegen die overmacht kan ik niks beginnen. Ik heb misschien wat blauwe plekken

uitgedeeld, maar dat is alles. Niet veel later sta ik met mijn blote billen voor de jongens uit mijn klas. Er wordt gelachen en niet weinig. Dan hoor ik Menno sinister lachen: 'Dit moeten de meiden zien.' Ik raak in paniek en spartel zo veel ik kan tegen, maar het heeft geen zin. Ik word door een stel jongens opgetild en half ontkleed de meisjeskleedkamer ingeduwd. Ik trek mijn shirt omlaag om mijn handelswaar te bedekken. Ze beginnen tegen me te roepen dat ik een lelijke smeerlap ben, een vieze potloodventer. Al roept Sanne dat het geen potlood is, maar een gebroken krijtje. Weer wordt er gelachen, maar nu door de meisjes. Misschien vind ik dat nog wel vernederender. Ik probeer de deur open te trekken, maar die wordt aan de buitenkant geblokkeerd. In paniek kijk ik om me heen. Dan ren ik met mijn hand voor mijn geslacht naar de andere kant van de ruimte. Ik probeer via de deur naar de gymzaal de jongenskleedkamer te bereiken. Dat lukt, maar niet ongezien. De gymdocent betrapt me en hij stuurt me naar de conrector. De hele klas zegt dat ik het uit mezelf had gedaan om stoer te doen. Niemand, niet één die voor me opkwam en mijn verhaal bevestigde. Dat is het pijnlijke bewijs dat ik er alleen voor sta.

Vandaag is de kleedkamer echter de plek waar ik complimenten in ontvangst mag nemen. Hier vinden ze het stoer wat ik kan. In de ringen voel ik me nu eenmaal goed. Daar heb ik controle over. Ik voel me trots door alle positieve reacties die ik krijg, maar ik voel me ook wat ongemakkelijk onder de aandacht. Ik zit op de houten bank bij te komen van de gymles. De jongens staan om me heen en willen het verhaal horen van Jasper de bijna turnkampioen. Een aantal van hun zijn zich al aan het omkleden en staan half ontkleed naar me te luisteren. Ik weet niet zo goed waar ik kijken moet, want ik wil niet weer voor flikker of mietje uitgemaakt worden. Toch worden mijn ogen getrokken door de lichamen van mijn klasgenoten. Als ik vertel probeer ik zo veel mogelijk naar de gezichten te kijken: 'Ja, ik heb een keer meegedaan met het NK. Het stelt niet zo veel voor hoor. Ik was een middenmoter. Op drie toestellen heb ik de finale gehaald. Alleen op de ringen ben ik beter dan gemiddeld. Daar heb ik brons gewonnen.'

Het voelt raar om te zeggen dat ik ergens goed in ben. Ik ben zo gewend om op te passen met wat ik zeg. Op mijn vorige school werd turnen niet stoer gevonden voor een jongen. Daardoor weet ik dat alles wat ik vertel, tegen me gebruikt kan worden. Verzwakken is mijn tweede natuur geworden.

De jongens willen weten waarom ik niet vaker heb meegedaan. 'Om beter te worden moest ik meer trainen. Zo veel dat het mijn leven zou overheersen. In plaats van dat het iets is wat ik leuk vind om te doen, zou het iets worden dat ik moest doen. Dat wilde ik niet. Ook kan mijn vader al die extra trainingen en wedstrijden niet betalen.'

Iemand stelt de pijnlijke vraag: 'Je moeder kan toch werken?'

Ik sla mijn ogen neer. Moet ik nu de waarheid gaan vertellen? Ik besluit het maar te doen. Ze hebben bijna allemaal een geheim gedeeld tijdens het eerste mentoruur: 'Ik heb geen moeder. Nou ja, ik heb er wel één, ergens. Ik ga er tenminste vanuit dat ze nog leeft, maar ik ken mijn moeder niet. Ze is bij ons weggegaan toen ik een paar maanden oud was. Ik heb haar nooit gezien, alleen op foto's. Zelf kan ik me haar niet herinneren.'

Er volgt een ongemakkelijke stilte. Het vragenvuur is gedoofd. Dus ik begin me om te kleden. De andere jongens lopen ook terug naar hun spullen, omdat ze niet weten hoe ze zich anders een houding moeten geven. Het is Adam die de spanning probeert te doorbreken: 'Kijk eens wat ik kan, kun jij dat ook?'

Hij beweegt zich in een handstand en begint op zijn handen te lopen. Rik en Walter proberen direct Adam na te doen. Alleen kunnen ze niet de balans vinden. In elk geval lukt het ze niet de handstand een paar seconden vol te houden. Wel laat Walter meer zien dan de bedoeling is. Hij heeft een wijde boxershort aan. Door ondersteboven te staan, is zijn speelgoed zichtbaar. Er worden wel opmerkingen gemaakt en Walter komt met een rood hoofd overeind. Alleen hier hebben de woorden niet de negatieve lading die ik zo gewend ben. Hier is het een grapje voor iedereen, ook voor hem. Hij lacht zelfs net zo hard mee.

Ik begin steeds meer te beseffen dat dit een veilige omgeving is. Ik sta op, zet mijn handen op de grond en zwaai mijn benen naar boven. Als ik mijn balans heb gevonden, hou ik een hand omhoog. De jongens zijn onder de indruk. Op één hand staan doet niemand me na. Al probeert Adam het toch even.

Woensdag 26 Oktober

De echo van de eerste bons is nog niet vervlogen of ik hoor de volgende klap alweer. De angst heeft bezit genomen van mijn lichaam. Het is volledig donker om me heen. Ik duw mijn benen en armen tegen de wanden om niet heen en weer geschud te worden. Doordat ze hard de kast op en neer schudden, voel ik de kleding tegen mijn lichaam wrijven. Ik voel de paniek door mijn lichaam gieren. Het gebonk op de deur blijft maar doorgaan. Ik ben verlamd van angst en kan niks doen om ze te laten stoppen. Met een klap valt de kast achterover. Ik heb het gevoel dat ik stuiter voor ik stil kom te liggen. De deur gaat open en ik zie mijn drie vijanden gemeen grijnzend naar me kijken. Lachend roept Menno: 'Kom toch uit die kast vieze flikker. Iedereen weet toch al lang dat je gevuld wil worden door vette worsten.' Van boven wordt er roze confetti over me heen gegooid. Ik kijk omhoog naar de bron en zie Adam lachend naar me kijken.

Dit soort nachtmerries heb ik de laatste tijd vaker. Meestal herinner ik me er niet veel van, alleen het gevoel van totale paniek of dat ik probeer weg te vluchten, Deze van vannacht kan ik letterlijk navertellen. Zover ik weet is het de eerste keer dat ik Adam zie en het zet me toch aan het denken. Hoewel hij nooit iets heeft laten blijken van het tegendeel, weet ik nog steeds niet of ik hem vertrouwen kan. Ik wil hem het voordeel van de twijfel geven, maar het lijkt of mijn onderbewustzijn me wil waarschuwen.

Dat gevoel kan ik de rest van de dag niet van me afschudden. Als hij op school zijn hand opsteekt om me te begroeten, negeer ik hem. Mijn hoofd is een wervelwind van emoties en ik kan er vandaag niet mee omgaan. Dus probeer ik hem te ontwijken. Het voelt laf, zelfs een beetje als verraad, maar ik moet dit doen uit zelfbescherming. Het voelt als de stap achteruit nadat ik er twee naar voren heb gedaan. Rationeel kan ik het niet begrijpen, maar ik moet nu mijn gevoel volgen.

Het lukt me de hele dag hem te ontlopen, maar bij wiskunde komt hij naast me zitten. Ik voel me ongemakkelijk in zijn